

פרשת תזריע – שבת קודש

(נד) וְרָאָה הַכֹּהֵן אַחֲרָי |
הַכֶּכֶס אֶת־הַנֶּגַע וְהֵנִיחַ
לֹא־הַפֶּךְ הַנֶּגַע אֶת־עֵינוֹ
וְהֶנֶּגַע לֹא־פָשָׁה טָמֵא הוּא
בְּאֵשׁ תִּשְׂרֹפֵנוּ פַּחַתָּהּ הוּא
בְּקִרְחָתוֹ אוֹ בְּגִבְחָתוֹ:

נח ויחזי כהנא בתר
דחורו ית מכתשא,
והא לא שנא מכתשא
מן פד הוה ומכתשא
לא אוסיף מסאב הוא,
בנורא תיקדניה: תברא
היא, בשחיקותיה או
בחדתותיה.

ש"י א אחרי הכבס: לשון העשות. לא־הפך הנגע את־עֵינוֹ
. : לא הכהה ממראיתו והנגע לא־פָשָׁה: שמענו, שאם לא
הפך ולא פָשָׁה, טָמֵא; ואין צריך לומר לא הפך ופָשָׁה, הפך
ולא פָשָׁה, איני יודע מה יעשה לו? תלמוד לומר: "והסגיר
את הנגע", מכל־מקום, דברי רבי יהודה; וחכמים אומרים
וכו', כדאיתא בתורת כהנים, ורמזתיה כאן לישוב המקרא
על אפניו. פחתת הוא: לשון גמא, כמו (שמואל ב, יז): "באחת
הפחתים", כלומר שפלה היא, נגע שמראיו שוקעין. בקרחתו
או בגבחתו: כתרגומו: בשחיקותיה או בחדתותיה. קרחתו:
שחקים ישנים. ומפני המדרש שהצרך לגזרה שוה: מנין
לפריחה בבגדים שהיא טהורה? נאמרה "קרחת וגבחת"
באדם, ונאמרה "קרחת וגבחת" בבגדים. מה להלן פרח בכולו
– טהור, אף כאן פרח בכולו – טהור, לכך אחז הכתוב לשון
"קרחת וגבחת". ולענין פרושו ותרגומו זהו משמעו: קרחת,
לשון ישנים, וגבחת, לשון חדשים, כאלו נכתב באחריתו, או
בקדמותו, שהקרחת לשון אחרים והגבחת לשון פנים, כמו
שכתוב: "ואם מפאת פניו וגו'", והקרחת, כל ששופע ויורד
מן הקדקד ולאחריו, כך מפרש בתורת כהנים:

(נד) וְאִם רָאָה הַכֹּהֵן וְהֵנִיחַ
כֹּהֵה הַנֶּגַע אַחֲרָי הַכֶּכֶס
אֹתוֹ וְקָרַע אֹתוֹ מִן־הַבֶּגֶד אוֹ
מִן־הָעוֹר אוֹ מִן־הַשֹּׁתִי אוֹ
מִן־הָעֶרֶב:

נו ואם, חזא כהנא,
והא עמא מכתשא,
בתר דחורו יתיה ויבזע
יתיה, מן לבושא או מן
משפא, או מן שתאי,
או מן ערבא.

ש"י פרחת הוא: דבר החוזר וצומח. באש תשרפנו: את כל
הבגד:

(נד) וְאִם־תִּרְאָה עוֹר בְּבֶגֶד
אוֹ־בִשְׁתִּי אוֹ־בְעֶרֶב אוֹ
בְּכָל־כְּלִי־עוֹר פִּרְחָתָהּ הוּא
בְּאֵשׁ תִּשְׂרֹפֵנוּ אֵת אֲשֶׁר־בּוֹ
הַנֶּגַע:

נו ואם תתחזי עוד
בלבושא או בשתיא
או בערבא, או בכל
מן דמשך סגיא, היא:
בנורא תיקדניה, ית
דביה מכתשא.

ש"י וקרע אתו: יקרע מקום הנגע מן הבגד וישרפנו:

(נד) וְהַבֶּגֶד אוֹ־הַשֹּׁתִי אוֹ־
הָעֶרֶב אוֹ־כָל־כְּלִי הָעוֹר
אֲשֶׁר תִּכְבֹּס וְסָר מֵהֶם הַנֶּגַע
וְכֶכֶס שֵׁנִית וְטָהַר:

נח ולבושא או שתיא
או ערבא או כל מן
דמשך, דתחור, ויעדי
מנהון, מכתשא
ויצטבע תנינות, וידפי.

ש"י וסר מהם הנגע: אם כשכבסוהו בתחלה על־פי כהן,
סר ממנו הנגע לגמרי. וכבס שנית: לשון טבילה תרגום של
כבוסין שבפרשה זו לשון שבון ויתחזור חוץ מזה שאינו
ללבון אלא לטבול לכך תרגומו ויצטבע וכן כל כבוסי בגדים
שהן לטבילה מתורגמין ויצטבע

(נט) זֹאת תוֹרַת נִגְע־צֹרְעַת
בֶּגֶד הָצֹמֵר | או הפשתיים
או השתלי או הערב או כל־
כְּלִי־עוֹר לְטַהֲרוֹ או לְטַמְּאוֹ:

נט דא אורייתא דמכתש
סגירו לבוש עמר או
פתנא, או שתיא או
ערבא, או, כל מן
דמשך לדכאותיה, או
לסאבותיה.